

КНИСТЕР

# ЛИЛИ ЧУДОТО

при пиратите



# КНИСТЕР ЛИЛИ ЧУДОТО ПРИ ПИРАТИТЕ

Превод: Моника Спасова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Новото чудно приключение на Лили е доста страховито! Тя си спомня прочетени истории за прочути жени пиратки и решава да поспресочи за малко в онези далечни времена.

Така попада на кораба на капитан Безбрадата буза и както може да се очаква от нея — забърква доста опасна суматоха. Налага се да действа не като морска русалка, а като непобедима пиратка.

И страшилищата на моретата се превръщат в кротки агънца...

Хектор се присъединява към пиратската тема с паметни моряшки трикове!





Това е Лили, главната героиня на нашата история. Тя е горе-долу на твоята възраст и на пръв поглед изглежда като всяко обикновено дете. Такава си е тя... обаче не съвсем! Защото Лили притежава нещо, което изобщо не може да се нарече обикновено: книга със свръхстранни чудодейни думички!

Просто една сутрин Лили я откри до своето легло. Как се е озовала там? Нямам никаква представа. Лили обаче знае, че модерната вещица Зурулунда Кноркс може би нарочно е оставила книгата точно в нейната стая. Тя знае още, че в книгата има истински вълшебства и магически трикове, дори някои от тях вече е изпробвала.

Обаче внимавай:

По-добре не се опитвай да ги правиш! Ако прочетеш една-едничка дума грешно, четката ти за зъби ще се превърне във вещерска метла, учителката ти — в зла измамница, сладоледът на клечка — в кисела краставичка. От съображения за сигурност Лили не разказа на никого за своята книга с чудеса. Може да се каже, че тя вече е една истинска тайна магьосница. Успя да опази тайната за книгата дори от своя малък брат Леон. А това си е сериозно постижение, защото Леон е



много любознателен и понякога може направо да те изнерви. Въпреки това Лили много си го обича.



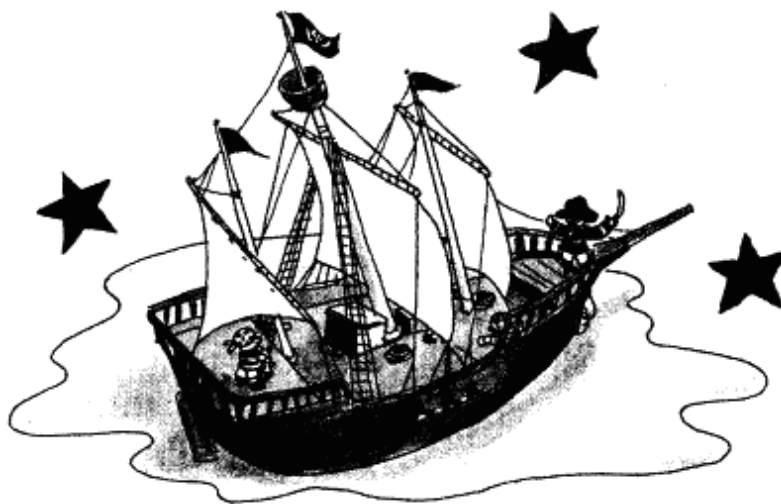
Така... Сега вече знаеш необходимото, за да се включиш в събитията.

## ПЪРВА ГЛАВА

— Пълна готовност! Вдигайте платната! Вдигайте котвата!

Братчето на Лили — малкият Леон — буташе насам-натам своя пиратски кораб. Откакто получи кораба като подарък, той непрекъснато си играеше на пирати.

— Всички оръдия към бакборда! Очакваме нападение откъм суша!



Леон внимателно положи шестте малки оръдия от лявата страна на кораба. След това свали страшния капитан от наблюдателницата на мачтата и го притисна здраво към носа на кораба.

— Подушвам атака! — извика Леон с груб дрезгав глас. — Всички на палубата!

Една след друга той извади всички фигурки на пирати от вътрешността на кораба и ги построи на палубата. Леон така беше потънал в своята игра, че изобщо не забеляза как Лили дойде в стаята му и застана зад него. Малчуганът енергично изпъна ръката си напред, като че ли самият той бе пиратският капитан, и извика:

— Покажете им на проклетите земни плъхове! Оръдията готови!

— Тогава вземете и това, о, мерзавци! — намеси се гръмогласно Лили и шумно хвърли отвисоко върху кораба на Леон цял залп от малки

шоколадови яйца.



- Това е нечестно! — запротестира Леон.  
— Защо пък? — дяволито попита Лили с насмешка.  
— Аз не знаех, че стоиш зад мен, иначе щях да стрелям нагоре.  
— Изненадващо нападение!  
— Това не важи — опита да се защити Леон.  
— Напротив! Така е винаги при пиратските битки — засмя се Лили и отново взе кораба под обстрел с шоколадови яйца.  
— Подло! Подло! Подло! — закрещя Леон.  
На Лили ѝ се стори, че брат ѝ всеки момент ще се разплаче.  
— Изобщо не исках да те разсърдя — опита се да отстъпи тя.  
— Нямах право! — викна ѝ Леон и започна да замеря сестра си обратно с яйцата. — И въобще изобщо момичетата не участват в пиратските игри. При пиратите момичета няма, при истинските де...  
— Кой каза това?  
— Винаги си е било така — убедено закима с глава Леон.  
— А Червения корсар? Това е била жена, която просто се е обличала като мъж.

— А, тази ли, от пиратския филм? — Леон бе принуден да отстъпи на сестра си.

— А какви са всички онези известни жени пирати? Не си ли чувал за пиратката Джени, или за Самолюла, за Лариса Нахаканата, за Корала Пираня, Блъди Мери, Ернестина фон Шлицдихауф, Френци Фрикасето и още мнооого като тях?



Леон бе съкрушен.

— Толкова ли много пиратки е имало? — попита той учудено.

— Даже много повече. И точно те са били страшилището на световните морета, защото са били изключително смели и съобразителни.

— А аз защо нищо не съм чул за тях? — попита Леон.

— Защото те са били твърде хитри. Не са се оставяли да ги хванат. Повечето пирати ги хващали и ги обесвали, но жените успявали да се изплъзнат и затова техните истории не са толкова известни. Освен това оставяли тежката работа да им я вършат мъжагите — битки, побоища и разни такива, а те само прибирали плячката.

Сега вече Леон наистина стана любопитен и гневът му срещу атаката на Лили се изпари.

— Хайде, разказвай! — напираше той.

— За кого? — Лили си придаде глупаво изражение.

— Ами за прекрасни жени пирати!

— За коя от тях искаш да чуеш? Може би за Френци Фрикасето, която по-късно нарекли Пилешкото фрикасе. Ти знаеш онова нарязано пилешко нещо, което изобщо не може да се познае, защото е накълцано на ситно.

Леон зяпна с уста и от вълнение лицето му почервения.

— О, не! По-добре не! Мисля, че тази история не е за малки момчета. Освен това аз изобщо не обичам пилешко фрикасе.



Леон поклати глава, загубил ума и дума от учудване. Лили обаче клекна до брат си на пода, обмисляйки с коя от историите на неустрашимите пиратки би могла още повече да впечатли Леон.

Обаче още преди да ѝ хрумне нещо Леон възвърна гласа си и предложи:

— Разкажи ми за Ерна Шлицауф или както там се казваше... Името звучи твърде интересно.

— Ааа... Имаш предвид Ернестина фон Шлицдихауф. Е да, за нея няма почти нищо за разказване. Освен това, че много по-добре се справяла с ножа, отколкото с вилицата. Разбираш за какво говоря, нали?

Леон изобщо нищо не разбираше, но въпреки това поклати глава. Той в никакъв случай не искаше да прекъсва Лили, за да чуе историята докрай.

— Животът ѝ бил поредица от наистина ожесточени битки, но за съжаление бил кратък. Застигнала я трагична съдба. След като надлъж и нашир кръстосвала западните Карибски острови, тя решила да издяла от ствола на огромна палма на един от островите паметник на морските разбойници. А както всеки знае, тя била по-добра в разрязването, отколкото в дялкането. Преди да се усети, ножът ѝ така се плъзнал, че я пробол... Абе просто с една дума, тя загинала под лианите. Разбира се, сложили ножа ѝ в гроба. И ако може да се вярва на старите истории за морски разбойници, този нож трябва да е бил толкова остър, че пробил ковчега, излязъл от гроба и отлетял директно в пъкъла. Там той с един замах отсякъл десния крак на самия дявол. Говори се, че от гняв и болка дяволът цвилел като кон, а на мястото на отрязания му крак порасъл конски и от този миг нататък той трябвало да го носи.



— Това за конския крак на дявола някъде съм го чувал — потвърди Леон с пламнали очи. — Само дето не знаех, че за това е виновна Ернестина фон Шлицдихауф.

— Ето такива са били жените пиратки — обяви Лили. — Дори и след смъртта си те не се признавали за победени.

Леон кимна одобрително.

— Още! — каза той кратко и ясно.

Обаче Лили вече не бе настроена да разказва истории.

Но още докато му разказваше за дивите пиратки, на нея ѝ хрумна нещо: да потърси в тайната си книга. Дали не би било възможно да направи чудо и да се пренесе при пиратите? На един точно такъв стар пиратски кораб... Всъщност заради такава задача Лили трябваше да предприеме пътуване в миналото. А такава нещо не беше опитвала досега. Може би ще успее с някое от чудотворните заклинания от дебелия книга?...



Лили се размечта. Да, едно пътуване при пиратите... Всъщност защо не? А ако не успее да потегли назад във времето, не би било лошо и обратното — да предизвика посещение на истинска жена пират. От колата на мама би се получил чудесен пиратски кораб... От линеала за шиене — страхотна дълга сабя, от училищната раница — сандък за съкровища, леглото ще превърне в хамак, а ютията на мама...

— Разкажи ми още нещо! — откъсна Леон сестра си от нейните мислени приготовления.

— Нямам време сега! — отвърна нервно Лили. — Трябва да свърша една работа в стаята си.



Тя се отправи натам, а Леон замарширува след нея.  
— Трябва да остана сама! — възпря го Лили с ръка.

Тя искаше веднага да потърси в своята тайна книга заклинание за пиратски приключения.

Това, естествено, Леон не трябваше да го научи. В края на краищата тя можеше тайно от всички да прави чудеса и така трябваше да си остане.

— Ще си пиша домашните и затова имам нужда от спокойствие — заяви Лили и изтика брат си навън през вратата.

После затисна облегалката на стола под дръжката на бравата — вече се беше научила как да го прави, когато искаше да остане сама. След това се наведе под леглото и измъкна книгата от скривалището ѝ. Търсенето можеше да започне. А това никак не беше лесна работа, тъй като думата „пират“ не можеше да се открие и при най-добро желание. Даже думата „приключение“ липсваше в книгата с чудотворни думички. Лили се замисли сериозно — все трябваше да има някакъв начин. Може би ще намери „Пътуване във времето“. Тя запрелиства нататък до буква П.

Но и „Пътуване във времето“ не бе споменато. Ама че работа! Но Лили не се предаваше толкова лесно. Тя запрелиства дебелия книга отначало. Може съвършено случайно да открие вярното заклинание между разни други. Това тук! Може би това ще помогне? То съдържа

описание как вещиците се отправят на пътешествие и беше дълго повече от четири страници.

— А аз си мислех, че те винаги летят на метли! — промърмори на себе си Лили.

Нищо подобно! Нямаше нито дума за летящи метли. Или поне на първата страница. А мина и доста време, докато Лили прочете първата страница докрай.

Описанието никак не беше лесно за разбиране. Доста трябваше да си напряга ума, обаче усети, че е на прав път. И затова колкото и да ѝ беше трудно, тя зачете съсредоточено нататък.

Изведнъж чертите на лицето ѝ се разведриха. Дали бе намерила нещо, което можеше да ѝ бъде от полза?

## ВТОРА ГЛАВА

Лили съсредоточено почете още известно време, след това остави книгата върху леглото си така, както бе отворена, и грижливо я покри със завивката. После премести настрана стола бариера и отиде в стаята на Леон, който все още играеше със своя пиратски кораб.

— Е, най-накрая си готова? — посрещна той сестра си. — Този път обаче съм подготвен за твоята изненадваща атака. Нямах никакъв шанс.

Той нагласи малките оръдия така, че да се целят по Лили. А тя се засмя и каза:

— Оле, оле, капитан Леон! Предавам се! Кажете на хората си да свалят оръдията.

— Друг път! Тоя номер го знаем. Щом свалим оръдията и атаката ще започне. Аз изобщо не съм тъпо джудже.

— Не, сериозно, Леон. Имам нужда от помощта ти.



— Един истински моряк помага винаги, когато и където може — важно каза Леон. Той се зарадва, че неговата по-голяма сестра го моли за помощ.

— Имам нужда от твоя кораб — каза Лили без заобикалки. — Това не значи, че ще го задържа дълго. Само за известно време.

— Чудесно! Тогава ще можем и двамата да си играем с кораба в твоята стая — съгласи се Леон.

Обаче той очевидно не я беше разбрал добре, затова тя му разясни:



— Не, трябва ми само кораба ти.

— Само кораба? — Леон я погледна с широко отворени очи.

Лили поклати глава.

— Защо?

— Защото ми трябва само и единствено той.

— Тогава няма да го получиш! — твърдоглаво обяви Леон.

— Ще ти го върна после. Няма да го държа дълго — увери го Лили.

Обаче с Леон не можеше да се излезе на глава. Той енергично притисна кораба под мишницата си.

Лили се върна обратно в стаята си. Без кораба на Леон направо трябваше да забрави за пътуване при пиратите. В главата „Магически пътувания“ пишеше за някакъв „скок във времето“. За това пътуване чудотворецът се нуждае от предмет, който е тясно свързан с крайната цел.

„Искаш ли бързо да полетиш до каменната долина,  
трябва да намериш най-напред камък от нея.“

„Искаш ли да ядеш на царска маса?

Само пипни копчето на царя.“

„Искаш ли да преминеш през златната заешка порта?

Само залепи заешка дърдонка зад ухото си“

Така пишеше там. Разбира се, не беше достатъчно само да имаш на разположение подходящ предмет. Затова се изискваше и да изречеш твърде сложно заклинание за пътуване. А като че ли точно поради тази причина Лили си имаше дебела тайна книга.

Дали корабчето модел на Леон ще помогне да осъществи пиратското пътуване, Лили не знаеше, но искаше на всяка цена да опита. И ако все пак заклинанието за скок във времето успееше, в коя ли епоха щеше да се приземи? Все пак отдавна ги няма пиратите, за които Лили се беше размечтала.

А дали не трябва да се въоръжи преди пътуването? Беше прочела, че пиратите са въоръжени до зъби. Това можеше да бъде опасно. Но все пак най-напред трябваше да се добере до пиратския кораб на Леон. С всички номера, които знаеше, тя опита да убеди брат

си. Предложи му да яде нейните десерти цели пет дни. Напразно! Леон можеше да получи нейните седмични джобни пари в неделя. Пак нищо!

Позволи му в продължение на една седмица да кара нейното колело. „Въпреки че искам кораба ти само за един следобед!“ — подчерта тя. Отново нищо! Каквото и да му предложеше в замяна, брат ѝ си оставаше непоколебим.



„Е, почакай! — мислеше Лили. — Тогава просто ще отмъкна проклетия ти кораб като истинска пиратка.“ Реши да изчака до късно вечерта, когато Леон заспи дълбоко.

Няколкото часа чакане се сториха на Лили като цяла вечност. И ето че накрая моментът настъпи.

След като си изми зъбите, тя получи от мама целувка за лека нощ и си легна в леглото. Не ѝ беше трудно да остане будна — беше твърде развълнувана. Какво ли я очакваше при пиратите?

Междувременно стана единайсет часа. Време за плячкосване! Леон със сигурност отдавна вече бе потънал в дълбок сън.

Тя стана и се ослуша внимателно. Вкъщи бе толкова тихо, че муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Изглежда и мама бе заспала. Както си беше боса, Лили се запъти дебнешком към стаята на Леон. Вече отваряше безшумно вратата...

— Лили, какво правиш там?

„Да му се не види, мама винаги всичко забелязва!“

— Какво търсиш по това време в стаята на Леон? А аз мислех, че и двамата вече спите.

— Аз... Аз трябва да отида до тоалетната. Просто сбърках вратата — замърмори Лили.



— Е, тогава внимавай в тоалетната да не си съблечеш по погрешка горницето, вместо долницето на пижамата — извика мама от кухнята.

Тя седеше там и четеше. А Лили беше решила, че майка ѝ отдавна се е прибрала в спалнята. Ама че лош късмет!

Въпреки че изобщо не ѝ се ходеше до тоалетната, тя послушно влезе в банята. Седна на тоалетната чиния, преброи бавно до двайсет и пет и пусна водата.

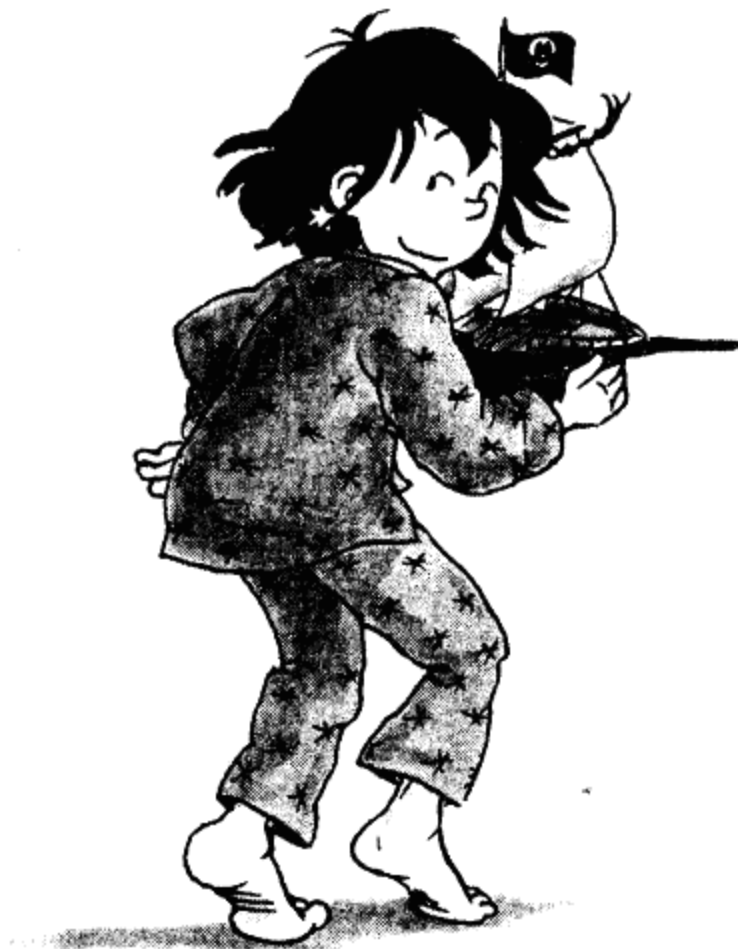
— Не забравяй да си измиеш ръцете — извика майка ѝ.

Лили изпуфтя и остави водата да тече още известно време. След това особено старателно си избърса ръцете, като този път преброи до единайсет и половина.

Върна се обратно в леглото и отново зачака. Най-после чу, че майка ѝ отиде в банята. Водата от тоалетното казанче изшумя, а след това и кранът на мивката. Накрая чу как се затвори вратата на спалнята.

Малко след полунощ Лили реши да опита втори път. Съвсем се беше разсънила. Внимателно се измъкна от леглото и се послуша.

Цареше абсолютна тишина. Бързо и безшумно тя се шмугна през малкия коридор.



Когато най-сетне държеше в ръце пиратския кораб, моментално се промъкна обратно в стаята си. Много внимателно затвори вратата след себе си, издавайки тих радостен възглас. Първата крачка бе успешна! Тя постави кораба модел плътно до тайната си книга. След това трескаво извади от джоба на пижамата си листчето — на него беше записала чудотворното заклинание.

Точно когато посегна към кораба и бе готова да започне пътешествието, ѝ хрумна още нещо. Трябваше да вземе със себе си още един предмет, за да може да се върне обратно в сегашното време, а и да знае колко е часът. От чекмеджето на бюрото си Лили измъкна своя нов ръчен часовник с хронометър и вграден будилник.

Точно него трябваше да вземе. Лили не можеше да остане твърде дълго при пиратите, тъй като трябваше да се върне най-късно преди събуждане. Тя нагласи будилника да звъни в 6:30 часа.

А сега, хайде на работа! Тя измърмори формулата за скок във времето, като стискаше кораба пред сърцето си — точно както бе написано в книгата.

ВРРРРООУУУХХХ!...

Започна се. И Лили изведнъж усети странно чувство в корема. Не можеше повече да държи отворени очите си. Ушите ѝ забучаха и тя почувства как подът под нея изчезва. „Аз летя...“ — промълви момичето. Съвсем малко по-късно обаче отново усети твърда земя под краката си.

Не се осмеляваше да отвори очи. А когато все пак го направи, изрече отчаяното:

— Това не може да е истина!

Лили бе пресметнала всички възможности, само не и тази — стоеше пред едно легло. Пред леглото на Леон!

— Това не може да е истина! — повтори тя и се оципа по ръката.

Но не сънуваше, защото като докосна нежно Леон по лакътя, той със сумтене се обърна на другата страна. Лили се върна обратно в стаята си и повторно застана до бюрото си с кораба подръка. Старателно прегледа записките върху бележката си. Когато бе абсолютно сигурна, че правилно е запаметила заклинанието, тя го измърмори още веднъж.

Отново ѝ се зави свят. И отново се приземи в стаята на Леон. Този път нейният магически полет я стовари директно върху леглото му. Естествено, Леон се събуди от приземяването.

— Ама какво правиш тук? — попита той сънено и разтърка очи.

— Нищо, нищо — прошепна Лили. — Искрах само да ти кажа лека ноц.

— Лека ноц! — измърмори Леон, обърна се и продължи да спи.

В стаята си Лили отново направи подробна справка в дебелия книга. Може би грешно бе преписала чудотворното заклинание.

Обаче всички думи в книгата и на бележката съвпадаха. Може би все пак чрез тези думички не беше възможно да се направи скок във времето, а само нормално пътуване. Съвършено нормално? Все пак не е нормално, когато човек ни в клин, ни в ръкав се появи от една стая в

друга само с помощта на едно корабче модел и едно чудотворно заклинание. Обаче Лили твърдо беше решила да пътува във времето. Тя потъна в дълбоки размишления. Защо два пъти се приземи в стаята на брат си? Защо това не стана в кухнята или на тавана? Ами да! Нали корабът принадлежи на Леон! Затова пристигаше при него. Това бе напълно логично. Лили продължи да разсъждава. Тя бе посочила като цел на пътуването само един пиратски кораб.

Но нали днес вече няма пиратски кораби! Значи ѝ трябваше предмет от епохата на истинските пирати, за да скочи направо там. Ама че проблем! Само ако можеше да се сдобие с истинска пиратска сабя или пък с автентична пиратска кърпа за глава! Но това бе невъзможно!

Лили отиде до рафта с книги и свали една пиратска книга. „Аз, Грейс О’Мали“ — пишеше на корицата. Книгата разказваше за живота на Грейс О’Мали, една жена пират, живяла преди повече от 300 години. Лили изцяло се вгълби в книгата — наистина беше написана много увлекателно. Скоро самата Лили се почувства като пират. Тя изобщо не можеше да се откъсне от четивото. Обаче сега искаше чрез това истинско пиратско чувство да стартира наново магическото пътуване.

Междувременно вече беше научила наизуст заклинанието за „вълшебния скок“. Лили прегърна пиратския кораб на Леон под лявата си ръка и го притисна към гърдите си. Сърцето ѝ биеше лудо. Тогава изговори заклинанието. Започна се! ВРРРУУУУХХХ!...

Ура, получи се! Този път полетът не свърши веднага. Лили усещаше как вятърът свири в ушите ѝ. Клепачите на очите ѝ натежаха като олово. Тя не виждаше нищо, но се чувстваше сякаш лети през дъждовен облак — всичко около нея бе влажно и студено. Тя потрепери. Обаче само няколко мига по-късно стана топло. Не, горещо! Непоносимо горещо. Слънцето изгаряше от небето. Лили сякаш го виждаше през затворените си клепачи.

Изведнъж стана тъмно. Въздухът стана тежък и влажен. Някакъв непознат особен мирис щипеше носа ѝ. Лили отвори очи. Беше се приземила сред абсолютна тъмнина. Тя разпери ръце и заопипва във въздуха. Оказа се, че седи между старателно навити корабни въжета, точно от тях се стелеше странният мирис. Малко по малко очите ѝ свикнаха с оскъдната светлина, която се процеждаше от няколко



процепа високо над главата ѝ. Нито следа от пирати. До натрупаните едно върху друго въжета лежаха големи топове сукно, а малко по-нататък бяха наредени бъчви.

На Лили веднага ѝ стана ясно къде се намира. Разбра също и защо бученето в ушите ѝ не преставаше — намираше се в търбуха на кораб, който плаваше в открито море и шумно пореше вълните. Толкова дълбоко в корпуса на кораба бученето на водата бе напълно естествено.



— Юпии! — радостно извика Лили.

Тогавя ѝ хрумна, че вероятно не е препоръчително да ликува толкова силно.

Та нали беше нередовен пътник, така да се каже! А и не знаеше как ще реагират пиратите на нейното посещение. Всъщност Лили си представяше много по-вълнуващо трюма на един пиратски кораб. Без такива скучни купове от въжета и груби платна. Покатери се през багажното, но освен натрупани една върху друга дървени талпи, купчини пирони и железни подкови, кожени парчета и намазани с катран бурета, нямаше нищо за откриване. Нито следа от скъпоценни камъни и безброй златни съкровища. Къде ли са пиратските плячки? Дори оръдейни топчета нямаше.

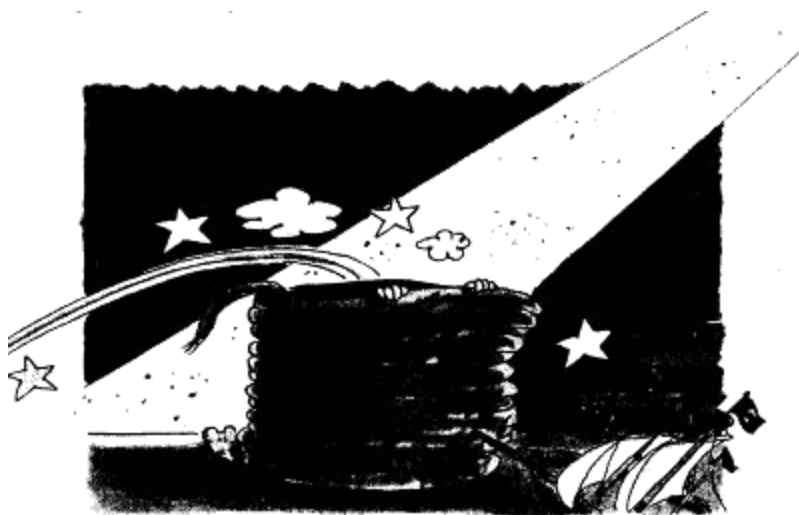
Изведнъж корабът така се наклони на една страна, че Лили трябваше здраво да се хване за края на едно въже, за да не се търкулне из трюма. Тогавя за първи път се чува бързи стъпки над нея.

Мъжки гласове крещяха неразбираеми команди. Корабът се изправи отново и настъпи спокойствие.

Лили се огледа. Ако се съдеше по пръснатите наоколо неща, това май наистина беше твърде стар кораб. Значи бе прескочила в далечно минало! Но какво ще стане по-нататък? На този въпрос Лили нямаше абсолютно никакъв отговор. Е да, постигна целта си — и сега какво? След всичко, което бе прочела за пиратите и техния начин на живот, не можеше да се очаква тук да срещне особено приятелски настроени хора. Те по-скоро бяха страховити и жестоки типове. Чудесна перспектива, няма що!...

За един момент Лили си помисли дали не би било по-разумно, ако веднага изговори магическото заклинание за скока в обратна последователност.

Но нали нямаше да ѝ навреди да поогледа наоколо, пък и винаги можеше да се върне обратно. Лили скри листчето с бележките в малкия трюм зад капака на Леоновия пиратски кораб модел и реши да продължи с разузнаването на трюма. Може би тук някъде имаше стълба за нагоре. Тъкмо взе решение да се катери и ето че точно над нея се чува тежки стъпки и остър шум. Лили напрегнато се ослуша. Какво ли ставаше там горе? Някой силно ругаеше. Изведнъж през цепнатината на тавана проблесна ослепителен светлинен лъч и проряза като с нож тъмнината наоколо. Лили светкавично отскочи настрана и моментално се пхна в една от големите ролки с дебели корабни въжета.



За нещастие въжето бе така стегнато навито, че Лили едва успяваше да вижда през цепнатините в ролката. Разбра само, че лъчът светлина не се премества — значи на тавана на трюма бе отворен люк. Сега горе стана още по-шумно. Сърцето на Лили биеше лудо. Само да не бе изпуснала от уплаха кораба модел!

Той лежеше някъде до навитите въжета, а в него беше пъхната бележката със записките. Без нея никога нямаше да успее вярно да подреди заклинанието за завръщане. Защо не пъхна проклетата бележка в джоба на панталона си! А какво щеше да стане, ако намереха модела? Дали нямаше и нея да търсят? Нищо друго не й оставаше, освен да чака и да види какво ще се случи.

## ТРЕТА ГЛАВА

Не след дълго Лили чу как нещо с трополене се търкаля надолу по дървените стълби. Люкът на тавана се затвори и в подножието на трюма отново господстваше тъмнината. Да си беше взела джобно фенерче! Но какво бе това? Май там някой изстена. Лили се пързулна обратно в рулото от въжета. Тя вече не бе сама в трюма. Преглътна и едва се осмели да диша. Устата ѝ бе съвсем пресъхнала, а ръцете ѝ — мокри от студена пот. Сега стенанията се чува отново, съвсем тихо. Но Лили чу още нещо. Малко по-късно тя вече не се съмняваше — в трюма плачеше дете. Може би на десет-двайсет крачки разстояние от нея. Дали да му се покаже?

Лили размишляваше. Какво ли има да се страхува от едно плачещо дете? Освен това изглежда самото то имаше нужда от помощ. Смело и умело Лили изпъзля от своето скривалище и внимателно се запромъква напред. Човек никога не знае... Ето че достигна кораба на Леон и го взе. Сигурното си е сигурно. С тихи стъпки продължи нататък по посока на скимтенето. Уфф! Лили си удари главата в една ниска греда, подскочи уплашено назад и преобърна един малък сандък. Ех, да му се не види! Бързо пропъзля и се пъхна под една купчина стари чували. Прахът им я погъделичка по носа и тя кихна. Сега пък и това!



Ослуша се. Скимтенето бе престанало. Дали бе разкрита? Лили си стисна носа с ръка, за да не кихне още веднъж. Тогава чу, че и някой друг смърка с нос. Дали не беше детето? Може би все още не я бе забелязало. Така че нищо друго не ѝ оставаше, освен да излезе от чувалите и внимателно да продължи напред. По-нататък падаше повече светлина през процепите на дъсчения таван.

Най-накрая Лили можа да разпознае близо до малка стръмна стълба едно момче, което клечеше. Май беше приблизително колкото нея на възраст. Дългата му до раменете коса бе вързана на конска опашка. Бялата му, наполовина разкъсана риза, на която липсваше един ръкав, беше натъпкана в три-четвърти панталони. „Сигурно е дете на пират“, помисли Лили.



— Здравей! — каза тя, измъквайки се иззад един сандък.

Момчето се сепна от ужас и се пхна под стълбата.

— Страх ме е от чайки и тропическа малария, а тук броди призрак! — изръмжа то.

Едва сега Лили видя, че момчето е пострадало и надве-натри бе намотало върху крака си като превръзка откъснатия от ризата ръкав.

— Не се страхувай от мен — помъчи се да го успокои тя.

Но това като че ли никак не убеди момчето.

— Ти си морска русалка, нали?

— Ооо, не! — засмя се Лили.

— Тогава коя си?

— Казвам се Лили, а ти?

— Ти... Ти истинска ли си?

Лили отново се засмя.

— Аз съм си съвсем нормална, едно момиче като теб... Ааа... искам да кажа...

— Как си се озовала на борда?

Лили търсеше подходящ отговор. Не би било много добре да разкрива, че е прескочила на борда от друга епоха.

— Капитан Безбрадата буза казва, че жените на борда носят нещастие.

— Така ли казва?

Лили трескаво обмисляше по какъв начин по-убедително да представи присъствието си. Фактът, че капитанът не търпи никакви жени на борда, правеше нейното и без това трудно положение неимоверно по-трудно.

— Тогава тук при вас, освен мен няма никакви други жени?

— Жени? — Момчето внезапно започна да се смее. — Това наистина е най-невъзможното нещо, което човек би могъл да открие на кораба на капитан Безбрадата буза. Никоя жена не е прекрачила жива борда на неговия пиратски кораб. Поне така казва той самият.

— Ами тогава аз съм най-живото опровержение на неговите думи — с насмешка отбеляза Лили.

— Дяволска риба и купчина възли! Сега разбирам. В първия момент помислих, че е магия, но ти всъщност не ми приличаш на магьосница. А си твърде дружелюбна, за да бъдеш някакво пъклено видение. Така че питам те още веднъж: коя си ти? Какво правиш тук? И как се озова на борда?

— Твърде много въпроси задаваш! — възпротиви се Лили, за да спечели време. — Ще започна отзад напред. На последното пристанище се промъкнах на борда и се скрих тук долу.

— А с какво се хранеше? Все пак от повече от шест луни не сме виждали суша!

Лили постави ръце отляво и отдясно на устата си, придаде им форма на лапи и зацвърча.

— Плъхове? — попита невярващо момчето. То изкриви лицето си в гримаса и преглътна. От погнуса загуби ума и дума.

Лили кимна и се почеса по корема. След това продължи с лъжите.

— Когато човек вече е погълнал първите десет, съвсем не му се виждат лоши. Естествено, не бива да им се ядат главите. А и опашките са доста горчиви.

Отново лицето пред нея се разкриви и момчето каза:





— И Пикертон, нашият отговорник по платната, един път също твърдеше, че се е хранил с плъхове в продължение на няколко седмици, докато е лежал в тъмницата. Аз не му повярвах.

— Не, не, вярно е — каза гордо Лили. — Аз съм го чела в много пиратски книги.

— Ти можеш да четеш? — попита момчето с нарастващо учудване.

— Та това го учим в училище!

— Какво е това училище?



Лили се хвана за главата, но веднага се сети. Та тя бе прескочила почти 400 години назад във времето! По онова време още не е имало училища. Учителите ходели в къщите само при децата на най-богатите родители. Нищо чудно, че момчето не знаеше какво е училище. И така, Лили направи опит да му обясни.

— Училище наричаме при нас една голяма къща със стаи, където човек се учи да чете.

Но момчето като че ли не я разбра добре. Изведнъж то придоби тъжно изражение и каза:

— И моята майка също можеше да чете, преди...

— Четенето никога не се забравя — извика Лили. Но в същия миг съжали за думите си и попита: — Тя ослепя ли или е умряла!

— Не. Тя се научи преди, когато още не беше пиратка.

— Майка ти е жена пиратка? — удиви се Лили. — Хайде, разказвай!

— Това е доста откачена история. И аз самият я знам отскоро. Всеки път проглушавам ушите на Пикертон да ми я разказва. Естествено, трябваше и аз да прибавям това-онова. Страхът на Пикертон от отмъщението на Безбрадата буза бе твърде голям. Обаче от няколко часа знам със сигурност цялата истина. Бях прав в моите предположения. Забих корабния пирон точно в главата. Защо иначе бих седял тук долу?

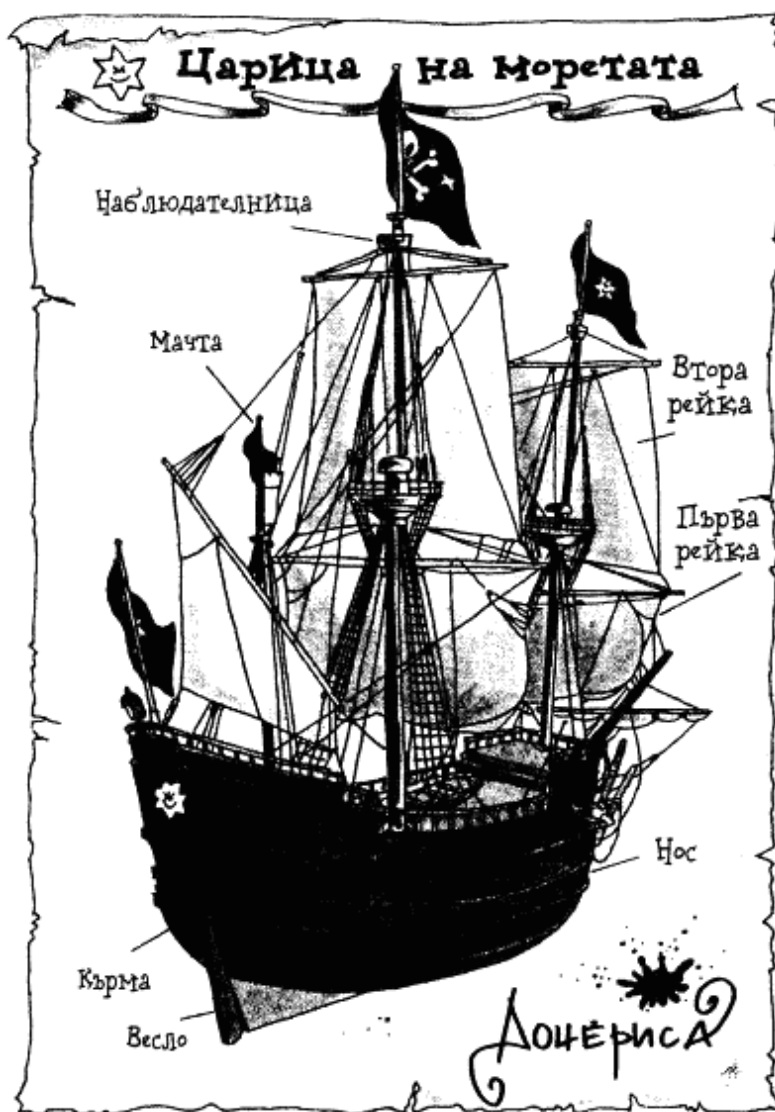
Лили не разбра нито дума.

— Ще разкажа накратко — поясни малкият пират. — Аз съм живият син на прочутата жена пиратка доня Изабел Аньоранца де Фелисидад. По-известна е из седемте морета под името Страшната Донериса. Баща ми е легендарният Луис де Поме, наречен Безбрадата буза. Още преди да се появя на бял свят, баща ми отвлякъл доня Изабел от един испански кораб.

И тъй като тя била изключително красива, веднага се влюбил в нея. По това време доня Изабел била изискана, благородна дама. Обаче ѝ се харесали както баща ми, така и пиратският живот и тя се превърнала в истинска жена пират. И то каква! Шпионирала от пристанищните фирми тайните маршрути на корабите с най-скъпите товари. Да прочете плановете и указанията за нея не било никакъв проблем. А скоро дори направила схема на свой собствен кораб със съвършено нова ветроходна техника. Баща ми го построил. Това бил най-бързият пиратски кораб по всички морета. Мъжете пирати били възхитени, само баща ми — не. Той завиждал на жена си, че все повече и повече поемала командването в свои ръце. И тогава се случило това, което трябвало да се случи.

Родителите ми се скарали. Майка ми се качила на бързия кораб и незабелязано офейкала. Тогава аз едва съм проходил, затова трябвало да остана при баща си. Той попречил на майка ми да ме вземе със себе

си — смятал, че така тя скоро ще се върне при него. Но грешал. Междувременно доня Изабел се превърнала в Донериса.



— И после какво станало? — разпалено попита Лили.

— Тя му съобщила, че аз трябва по-късно сам да реша при кого да остана. И ако дотогава дори косъм да падне от главата ми, тя ще му обръсне и другата буза.

— Да му обръсне бузата?

— Да — поясни пиратчето. — По време на една от техните караници тя така го подредила с ножа си, че по лявата му буза никога повече не порасла брада. Това изключително много повлияло на неговия образ и му донесло прякора Безбрадата буза.

Лили неволно прокара ръка по бузите си и подсвирна през зъби.

— А защо те заключи тук? — поиска да знае тя.

— Когато аз — благодарение на помощта на Пикертон — открих истината за майка си, той много се ядоса. Може би сега се страхува, че ще поискам да отида при нея. И тогава би загубил не само жена си, но и сина си.

— А ти искаш ли да отидеш при нея? — запита Лили.

Момчето помисли малко и каза:

— Всъщност аз изобщо не я познавам. Въпреки че с удоволствие бих се запознал с нея. Тогава тя със сигурност ще ме научи да чета и да пиша. Но съм сигурен, че Безбрадата буза няма да ме пусне... Въпреки че аз бих се върнал обратно при него. И тогава той ще ме направи кормчия, защото ще знам повече от всички други на кораба. Заради четенето и писането...



Пиратчето изглеждаше тъжно. На него наистина не му беше лесно. Лили обмисляше дали по някакъв начин не би могла да му помогне. Обаче в момента и тя не знаеше как.

— А защо е тази превръзка на крака ти? — попита тя най-сетне.

— А, това не е нищо особено. Само една дупка. Раната не спираше да кърви, затова трябваше да я превържа. Вината си е моя. Аз не отскочих достатъчно бързо настрана, когато готвачът хвърли ножа си по мен, защото ме хвана да си похапвам в корабната кухня.

„Твърде сурови са правилата при пиратите“ — помисли си Лили и вече изобщо не бе толкова сигурна дали иска да се запознае с капитан Безбрадата буза и неговия екипаж.

Но не ѝ остана много време да размишлява по този въпрос, тъй като в този момент се отвори люкът над стълбата. Тя едва успя да скочи в скривалището си.

— Хайде, излизай! — чу се отгоре. — Капитанът иска да отидеш при него. Трябва да му кажеш какво точно ти е наприказвал Пикертон.

На целия екипаж беше строго забранено да говори с теб за твоето минало. Така че побързай, скоро ще се разбере. Издайникът вече е вързан за мачтата. От него съвсем скоро ще направим храна за акулите.

— Не можете да направите това! — извика пиратчето, но отгоре се чу само смях.

Момчето седна на стълбата и отчаяно погледна към Лили.

— Това беше Дезафороадо — каза то. — Най-гадният на борда. За съжаление той е толкова наясно с корабоплаването, колкото пасторът с Библията. И точно затова е вторият човек след капитана. Всички се страхуват от него. Може би дори и баща ми. Въпреки че този мъж се страхува от русалки и морски духове така, както дяволът от светената вода.

Пиратчето тръгна нагоре.

— Не поглеждай там горе — прошепна на Лили в тъмното. — Аз трябва да се помъча да спася Пикертон. По-късно ще дойда да те потърся. Те изобщо не се церемонят с нередовните пътници, а ако към това се прибави и гневът на Безбрадата буза към жените...

Нямаше време за повече разяснения, тъй като Дезафороадо отново дойде при люка с ругатни, за да пришпори момчето да побърза.

Така Лили отново остана сама. Ясно ѝ беше, че иска да помогне на момчето и неговия приятел Пикертон. Но също така беше ясно, че едно такова спасително начинание е ужасно опасно. Акулите са светкавично бързи, а акулските зъби — остри като ножове. На Лили не ѝ остана много време за размишления. Тук щеше да помогне само добре обмислена хитрина.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

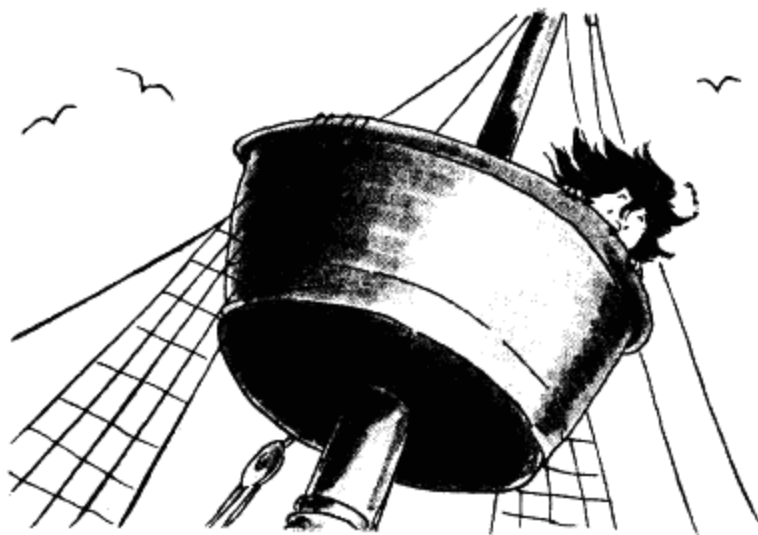
— Пожар! Пожар на борда! — закрещяха от палубата.

И наистина между дъските на палубата, и особено много през люка, струяха на талази гъсти димни кълбета. Моряците панически търчаха насам-натам и мъкнеха кофи с вода, които изсипваха в търбуха на кораба. Защото това, от което те най-много се страхуваха — след зли магии и призрачни привидения — бе огнена стихия на борда, въпреки че бяха заобиколени отвсякъде с вода. Даже и Лили знаеше, че такива стари дървени кораби често били обхващани от буйни пламъци още преди моряците да успеят да извадят достатъчно вода за погасяване.

От своите пиратски книги Лили знаеше за старата пиратска техника да се подпали „пожарче“. Пуска се спасителна лодка с горящи на нея дървени парчета към вражеския кораб. Достигне ли горящата лодка целта си, скоро се развилнява огнена стихия, по-лоша от всяка морска буря. Нищо чудно, че сега екипажът на Безбрадата буза объркано се щуреше наоколо. Само Лили запази самообладание.

Тя използва неразборията, за да излезе незабелязано на палубата. Под едната ръка стискаше един вързоп плат, в който бе омотала корабчето на Леон, а с другата носеше ламаринена кофа. Стигна до главната мачта и видя отляво и отдясно по една плетена стълба нагоре, направена от здрави корабни въжета.

Лили бързо се покатери на първия долен ред, който бе прикрепен като напречна греда към мачтата. След това се катереше все по-нагоре и по-нагоре. Толкова се съсредоточи в катеренето и търсенето на нещо да се хване, че изобщо не й остана време да погледне надолу. Това беше добре, защото в противен случай със сигурност щеше да й се завие свят. Напълно изтощена, най-сетне достигна наблюдателницата, която бе закрепена за мачтата на височината на покрив на къща.



— Наблюдателница! Точно като на корабчето на Леон!

Първият поглед надолу остави Лили почти без дъх. Тя имаше чувството, че ще падне с главата надолу върху палубата. Ръцете ѝ все търсеха за нещо да се хванат, но скоро тя преодоля чувството за виене на свят и успя да се наслади на гледката. Оттук можеше не само да огледа наоколо за други кораби или за суша, но и имаше общ поглед върху целия пиратски кораб.

Облаците дим, които струяха от вътрешността на кораба, постепенно намаляваха. Лили знаеше защо — нали самата тя се бе погрижила за дима. Не беше огън, а само малко чудо за голям пушек. Знаеше наизуст подходящото заклинание. То вече веднъж бе свършило добра работа, когато Лили със своите чудеса обърна училището с главата надолу. Тогава абсолютно всички бяха излезли от сградата. Естествено, огън не бе открит никъде.

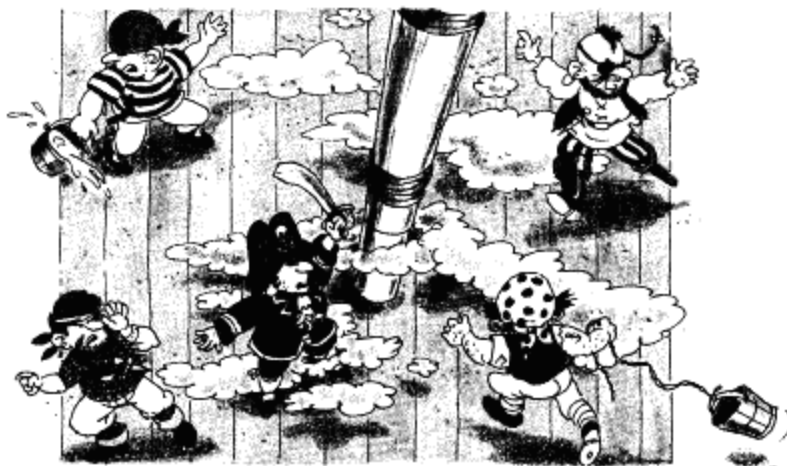
Сега Лили използва паниката на пиратите, за да се покатери незабелязано по мачтата, но си беше наумила и още нещо. За тази цел носеше бялата кърпа и ламаринената кофа. Изчака, докато димът напълно се разсее. По палубата все още безспирно тичаха мъже.

Те отчаяно търсеха къде гори огънят. Лили се ухили зловничко.

— Това трябва да е Безбрадата буза — каза си тя, като зърна един мъж, чиято лява половина на лицето светеше в кърваво червено.

И беше познала. Безбрадата буза тъкмо призоваваше екипажа си да продължи търсенето.

— Там, където има пушек, трябва да има и огън! — викаше той.  
— Хайде, напред, мъже!



Но колкото по-дълго неговите пирати продължаваха безуспешното търсене, толкова по-силно се ядосваше той.

— Това пиратски кораб ли е или магьоснически котел? — изрева той и така силно ритна мачтата с тежките си ботуши, че Лили горе се залюля. — Дезафорато да дойде при мен и да не си забравя камшика, за да ви подгони с него.

И ето че Дезафорато се изкатери от корабната кухня с ругатни. За Лили нямаше съмнение, че това е точно той. Див мъжага, вързал неподстриганата си рошава коса с шарена кърпа. А халката на ухото му бе толкова голяма, че би могла да се използва за окачване на кърпи.

Той ожесточено стискаше ритащото пиратче в големите си като тигани за пържене лапи.

— Ах, ти, жалък плъх, ти запали огъня! — крещеше пиратът по момчето. — Признай си!

— Не бях аз! Не бях аз!

Но Дезафорато изобщо не го чуваше, защото го разтръскваше като възглавница.

— Ти беше долу в трюма. Кажи как запали огъня. Кажи или ще направя живота ти черен!





И плътно татуираните от горе до долу ръце го стиснаха силно. За щастие в това време се появи Безбрадата буза.

— Ще убиеш детето! Още не знаем дали е бил той. Ако не бях абсолютно сигурен, че Пикертон е завързан за мачтата, бих казал, че той е запалил огъня.

„Охо! — помисли си Лили. — Това не съм го предвидила. Първо бедното пиратче, а сега и Пикертон. Чакай тогава, скоро ще си поговорим.“

Тя клекна и бръкна в кофата. Убоде се, защото кофата бе пълна с много пирончета. След това всичко се разви много бързо. С пълни шепи Лили ръсеше пироните по палубата, при това тя много внимаваше да не бъде видяна отдолу. След няколко секунди кофата бе празна.

Лили напрегнато слушаше как последните пирони плющяха по палубата и надничаше през процепите на наблюдателната вишка.



Пиратите стояха на главната палуба като вкаменени, с вперени нагоре очи.

— О, небеса! Валят пирони! — разкрещяха се те.  
Безбрадата буза пръв се окопоти.

— Празни приказки! Дяволско куче и зъбата акула! Там в коша наблюдателница седи някой и иска да ни дразни. Хайде, Дезафорато, качвай се нагоре по мачтата!

„Ами сега!“ — стресна се Лили. Беше подценила капитан Безбрадата буза. Какво можеше да направи?

— Хайде, Дезафорато! Какво чакаш още! — настояваше пиратският капитан. — Качвай се! И не забравяй да вземеш един пирон, за да можеш веднага да го заковеш.

— Ами ако все пак... Искам да кажа... може да е самият дявол — запелтечи Дезафорато. — Първо дим без огън, а сега и дъжд от пирони...

— Смрад на катран и рухнала мачта! Казвам ви, това е една подла подигравка. Трябва ли капитанът ви на стари години да се катери сам нагоре?

— Ами да проверим дали някой от нас не липсва — предложи някой от екипажа.

— Нали и аз това казвам! — одобри Безбрадата буза. — Всички мъже на палубата! Стройте се, за да ви преброим вярно! Артилеристът, ти броиш!

Артилеристът започна да брои.

— Тринайсет мъже — съобщи той.

— О, не! Не и тринадесет! — изстена Дезафорато. — Това е числото на нещастieto. Този кораб е прокълнат. Аз никога не бих взел на служба тринайсет моряци.

— Врели-некипели! Ние сме петнайсет — прекъсна го капитанът и прокара ръка по кървавочервената си буза. — Лоцман, брой ти! Ти най-добре можеш да смяташ.

— Четиринайсет, капитане — съобщи той.

— Ааа, май забравих себе си да преброя — призна плахо артилеристът.

Капитанът направи гримаса. Лили също се подсмихна и тихичко си каза: „Ако още не могат да четат, би трябвало поне да могат да броят.“

— Сигурен ли си, че са четиринайсет? — попита капитанът своя лоцман.

— Толкова сигурен, колкото да открия Полярната звезда на север.

— Значи един липсва и него ще намерим в коша наблюдателница — каза самодоволно Безбрадата буза.

— Ами Пикертон? — попита синът му.

Дезафорато смени цвета на лицето си, пламнал от гняв.

— Вярно! — изкрещя той почервенял. — Този сварен плъх! Така да ни уплаши! Той трябва да усети вкуса на моя камшик.

Страшилището измъкна камшика от колана си и изплющя по голямата мачта. Но капитанът му подсвирна и извика:

— Спри! Назад, глупако! Пикертон нали е вързан за мачтата?

Естествено, Пикертон беше вързан на мачтата, но те просто бяха забравили. И Дезафорато отново смени цвета на лицето си. Блед като тебешир и с трепереци колене, той упорито се вторачи във върха на мачтата.

— Възелът се заплете! Сега вече стана трудно — каза капитанът и гласът му изведнъж омекна.

Това бе сигнал за Лили да се залавя за работа. Тя почука силно с кофата седем пъти по мачтата.

— Призрак! — ужасено извикаха моряците и впериха очи нагоре.

— Той почука седем пъти — каза с треперещ глас Дезафорато. — И това ако не е на нещастие!

Лили нахлупи кофата на главата си и извика:

— Ху-хууу! — изпод кофата гласът ѝ звучеше наистина странно и зловещо.

— Призрак! Призрак! — развикаха се пиратите в един глас и се сбутаха плътно един до друг.

— Аааз... — викаше Лили със зловещ глас. — Аз съм... Аз съм... — И в този момент се покри с бялата кърпа и бавно се изправи.



Трябваше здраво да стиска кърпата, защото тя се развяваше от вятъра. Но пък така изглеждаше още по-страшно. Зрелището накара пиратите да онемаят. Даже и капитан Безбрадата буза вече не се почесваше по бузата, а по челото, защото там от страх му бе избила студена пот.

— Аз не съм обикновен призрак! — отново прокълнтя гласът на Лили от ламаринената кофа. — Аз съм жена призрак!

— Огън, чума и счупено кормило! Това е краят! — пророни Безбрадата буза. — Жена! И то омагьосана! Това е краят!

Обаче Лили не спираше.

— Аз дойдох да отмъстя за това, което сторихте на малкото момче. И за това, което искахте да причините на Пикертон.

— Развържете Пикертон! Веднага! — заповяда Безбрадата буза.

— Така е добре! Добреее! — прозвуча високо отгоре. — А сега момчето, изпратете ми го горе!

— О, не! — викна Безбрадата буза. — Не можеш да искаш това! Моля те, та той ми е син! Той няма нищо общо с това... Аз наистина

понякога съм малко груб с него... Искам да кажа... Ако на всяка цена търсиш жертва, аз бих могъл да се кача... Та той е още толкова млад...

— Такааа! Добреее! Тогава ми изпрати Дезафорато. Аз ще му дам една призрачна целувка. Хо-хо-хо!

— О, не! Само това не! — простена Дезафорато и падна на колене пред капитана си. — Това никой не може да иска от мен.

— Сушена риба и печено диво прасе! Страхувам се, че нямам друг избор — беше капитанският отговор.

— Ами ако все пак отида аз? — намеси се младият пират, тъй като гласът на жената призрак му се стори доста познат. Той отдавна си беше обяснил що за призрак витае в коша наблюдателница.

— Такаа! Добреее! — отекна отгоре. — Покажи на Дезафорато и на останалите типове, че имаш повече кураж от всички тях, взети заедно.

Напук на всички предупреждения на екипажа синът на капитана се покатери по мачтата. Докато той пристигне горе, Лили трябваше да чака. Точно тогава се случи неочакваното — часовникът ѝ иззвъня. Ах, ужас! Вече е 6:30 часа. Всеки момент майка ѝ ще влезе в стаята, за да я събуди, и щеше да се уплаши до смърт, когато не открие Лили в леглото.

Нямаше много време. Трябваше веднага да се връща! Моментално! Тя погледна през дупките на коша. Пиратчето вече бе на височината на първа рейка.

Нямаше време за подробни разяснения. Бързо и решително Лили нахлупи отново кофата и извика:

— Безбрадата буза, чуваш ли ме?

— Чувам те!

— Обещай, че ще изпратиш момчето при майка му, за да го научи да чете и да пише.

— Обещавам! В името на половината си брада! Още днес поемаме курс към нейното пиратско гнездо!

Лили пое дълбоко въздух.

— За съжаление не мога да направя нищо повече за теб, мой пиратски приятелю — каза тя съвсем тихо.

Позволи си още един последен тъжен поглед над кораба и притисна кораба на Леон до сърцето си. След това изговори магическата формула за скок във времето и усети, че губи съзнание.

— Лили, Лили, ставай! — най-сетне чу гласа на Леон.

Лежеше абсолютно замаяна в своето легло.

— Хайде, Лили, събуждай се! Мама вече три пъти те вика — каза укорително Леон. — Ха, това е моят пиратски кораб!

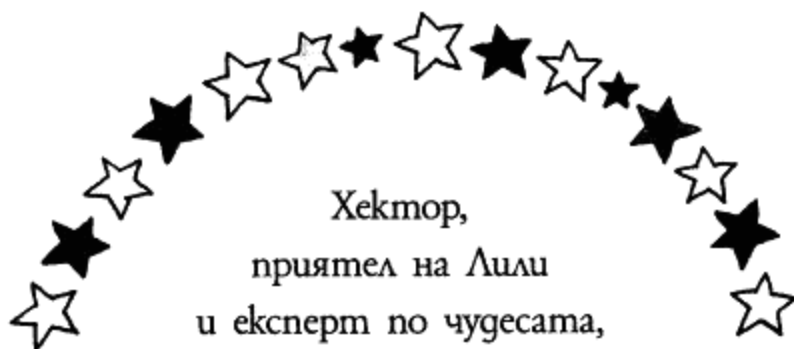
Лили понечи да покрие кораба със завивката си, но Леон беше по-бърз и грабна корабчето си.

— А това какво е?

Под завивките Лили бе скрила още нещо.

— Ама какво прави тая стара ламаринена кофа в леглото? — попита Леон.

— А, кофата ли... Това е една щура история. Друг път ще ти я разкажа.



Хектор,  
приятел на Лили  
и експерт по чудесата,  
представя:





Пиратите така изкусно връзвали моряшките възли, че издържали дори при буря и въпреки това лесно се развързвали. Ето някои от тях.

Кръстат възел

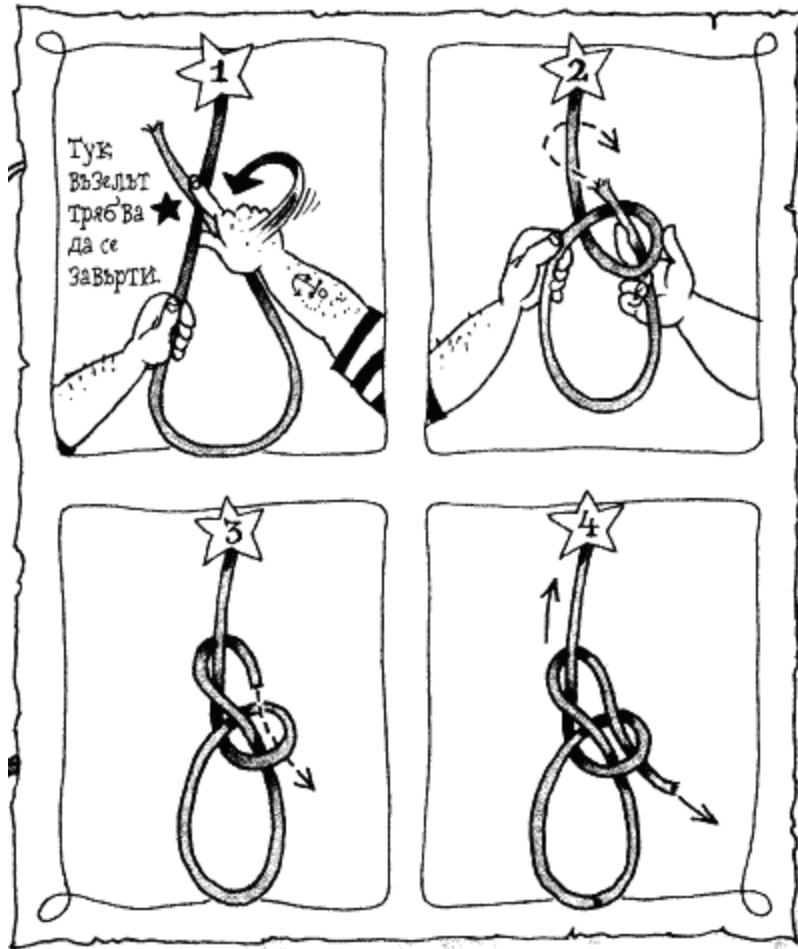
С него можеш да свържеш краищата на две въжета.



Палстек

Този възел образува примка, която дори при натоварване не се затяга.

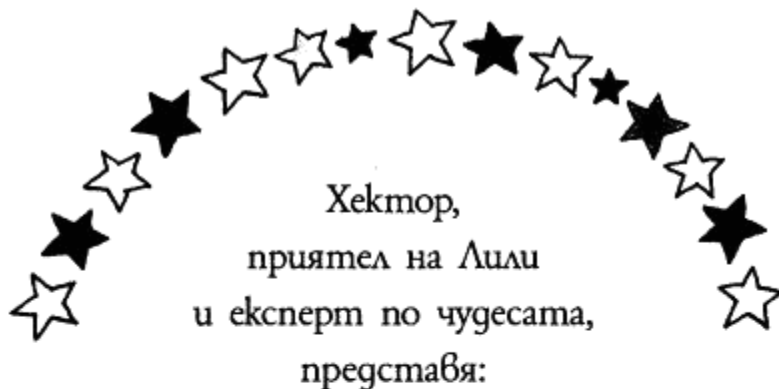




За палстека взимаш достатъчно дълъг шнур — това означава дебело корабно въже — и го завързваш от единия край например под някаква тежест или за дръжката на вратата. След това всичко зависи от правилното завъртане от 1 към 2.

1. Първо с показалеца на дясната ръка завиваш края на въжето като примка така, както е показано на изображението. След това обръщаш ръка в посока навън от теб, докато opakото на дланта ти показва надолу.

2. Така се образува от само себе си една малка примка, през която показалецът се промушва с края на въжето. Остатъкът лесно се изпълнява, както на следващите изображения — 3 и 4.



При корабкрушение попадаш на самотен остров. Едно писмо в бутилка може да спаси живота ти. (Листчета и химикалка човек винаги трябва да носи със себе си за спешни случаи.) И така, напиши кратко писмо. По възможност на английски — той е най-широко познатият език в света. И не забравяй да посочиш местоположението си.



След това намери голямо здраво шише, пъхни завитото на руло писмо вътре и особено старателно го запуши. (Корковата тапа обилно намажи с лепило.) Сега трябва да изпратиш пощенската бутилка в морето, езерото или реката, които ограждат твоя остров.



P.S. Едно такова писмо в бутилка може да ти донесе приятели от цял свят.

**Издание:**

Книстер. Лили Чудото при пиратите

Немска. Първо издание

ИК „А&Т Publishing“, София, 2005

Редактор: Радка Бояджиева

Илюстрации: Ил. Биргит Рийгер

ISBN: 954-943614-X

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.